

Zettai Shougeki: Platonic Heart

// Sentry

Új rovatot kezdünk az Olvasói gondolatok berkein belül, mivel Sentry a magazinnunkba menti át bezárt blogjának véleményeit, kritikáit. Élménydús olvasást kívánunk!

Szeretem hátulról kezdeni. Már-mint a névsort. Ennél fogva a „Z” betűnél keresendő Platonic Heart igencsak előkelő helyen volt animés bakancslistám helyzetzei között, ráadásul az ehhez hasonló falatnyi játékidővel megáldott produktumok, melyek könnyen és gyorsan hizlalják MyAnimeListem az óccázás’ álomhátár felé, mindig is prioritást élveztek nálam hosszabb társaikkal szemben. Mindemellett az előzetes információim alapján cicaharcban is bővelkedik a cucc, ez pedig szívemnek igen-igen kedves téma, nem hagyhattam hát tovább parlagon ezt a jó kis oldschool ecchinek kinéző sorozatot. Akkor ért az első arculcspás, mikor kiderült, hogy a görcső alá vett alany korántsem az az édes-érett MILF, mint aminek első ránézésre tűnik, a rancos és petyhüdt bőr egy látszólagos koránál bő tíz évvel fiatalabb, ’08-as, selejtes gustustalanságot takar.

A történet szerint van egy titkos harci torna, amiről természetesen mindenki hallott. Ezen kizárólag nők vehetnek részt, ám ezt ne sikongat-

tós hajcibálásként vízionáljuk, ebben a dimenzióban a „gyengébbik nem” kifejezés abszolút nem érvényes. Nincs az a lány, aki ne lenne képzett harcművész, olyan kézitúsák és ökölharcok mennek, hogy Jet Li csak ámul és jegyzetel. A fődíj bármi, konkrétan egy kívánság, amit a verseny kögazdag szervezői ígérnek a győztes számára. A lányoknak nem jutott eszébe, hogy hasonló kiváltságokat egyszerűbb lenne szerezni, ha egyéb értelemben mennek öltre egy milliomos örömeire, de az is benne van a pakliban, hogy maga a világ er-

kölcsösebb a valósághoz viszonyítva.

Ezt abból szűrtem le, hogy egy a nyílt utcán, fényes nappal előforduló csöcslóbálás az égvilágon senki figyelmét nem kelti fel, pedig a fedetlen kebel módfelett gyakori vendég volt a monitoromon az anime röpké öt epizódja alatt [jó, nem, mintha amúgy ne lenne az]. Hiszen mégis ecchiről lévén szó, az összecsapások obligát kelléke a ruhák szakadása, melyet úgy kell elképzelni, hogy a főhős hasba rúgja az aktuális antagonista nénit, mire azon nyaktól derékig aeroszolizálódik a textil, egyszerűen semmibe vész.

„Nincs az a lány, aki ne lenne képzett harcművész, olyan kézitúsák és ökölharcok mennek, hogy Jet Li csak ámul és jegyzetel.”

Cím:
Zettai Shougeki:
Platonic Heart
(Master of Martial
Hearts)

Besorolás: OVA

Műfaj:
akció, dráma, ecchi,
harcművészet,
shounen

Kiadási év: 2008-2009

Hossz: 5x30 perc

Pontszámok:
MAL: 4,96
AniDB: 4,94
ANN: 4,641
AA: 5,40

Folytatás a következő oldalon!

Vissza a Tartalomjegyzékhez

„Az ellenfelek polgári foglalkozása többnyire értelmetlenséget sejtet, ám a díjazás mértéke még egy rendőrnőből, stewardessből, tanárnőből, vagy akár egy cselédruhában danolászó idolból is kihozza a gyilkos ösztönt.”

Az első két küzdelem még valamennyire élvezetes, ám a repetitív történetvezetés okán a későbbi kézitűsák izgalomfaktora erősen a Mayweather vs. Paquiao meccs színvonaltalanságához kezd konvergálni. Szerencsére olyan mélyre azért nem süllyed a sorozat, de a kislányok vérszegény mozgáskultúrájának szutyok animációja sem hordoz magában különösebb élvezeti értéket.

Az ellenfelek polgári foglalkozása többnyire értelmetlenséget sejtet, ám a díjazás mértéke még egy rendőrnőből, stewardessből, tanárnőből, vagy akár egy cselédruhában danolászó idolból is kihozza a gyilkos ösztönt. Főszereplőnk, a Chuck Norris filmekben edződött, verhetetlen Aya azonban különösebb nehézségek nélkül darálja végig magát a támadók garmadáján, ám a remélt happy end helyett az utolsó rész nem várt fordulatot vesz – pontosabban merényletet követ el a jó ízlés ellen. [Spoiler jön, de őszintén, egy ilyen sorozatnál érdekel bárkit is?] A könnyfakasztónak szánt családi drámába torkolló deus ex machina barátból és szerelmesből hirtelen pusztító

elleniséget kovácsol, Aya sorsa pedig már-már megpecsételődni látszik, ám a fokozódó agymenés következtében feltűnik a semmiből az enyhén piromán anyuka, ezen már meg sem lepődünk. Az általa előadott, generációkon átívelő, bosszúhadjáratnak csúfolt teatrális nonszensz a stúdió dolgozóinak infantilizmusáról tesz egyértelmű tanúbizonyságot, de az is lehet, hogy csak magasról tettek rá.

Ezen feltevésekre erősít rá a rajzolásként definiált bagolyköpet, amivel a sorozat szégyeníti magát. Nem elég, hogy a sztortól agryákat kaptam, de ez még a szememet is kiégette. Legfeljebb annak tudnám jó szívvel ajánlani a sorozatot, akinek... na jó, ezt ne. Srácok, ezt tényleg ne.

